

РЕШЕНИЕ

№ 18089

гр. С. 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ АНЧ. КОСТАДИНОВА
като разглежда докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110100404 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба на А. Г. М. срещу Б. Б. П., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Т. П., с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника заплащане на сумите в частта за издръжка за ответника след 09.09.2021 г. до 05.01.2023 г. в размер на 200 лв. месечно или общо 3 200 лв. по изпълнително дело № на ЧСИ Г.К. рег. №, район на действие СГС, ведно със законна лихва върху всяка просрочена вноска до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжка.

Ищецът твърди, че е длъжник по процесното изпълнително дело, образувано по изпълнителен лист по Решение от 04.02.2021 г. по гр.д. № 53980 по описа за 2019 г. на СРС, 83 с-в, с което ищецът е осъден да заплаща на ответника сумата от 200 лв. месечно за издръжка до навършване на пълнолетие или основание за промяна. Сочи, че с покана за доброволно изпълнение ЧСИ Г.К. поканил ищеца да заплати сума в размер на 200 лв. месечно за периода от 09.04.2021 г. до 26.11.2021 г., ведно със законна лихва за всеки месец. Посочва, че детето и ответник в настоящото производство има 100% увреждане, необходимо е да има придружител с ТЕЛК № от ----- г. На 28.06.2021 г. законният представител на ответника – баща му Б. Т. П., е заявил, че не може да се грижи за детето и на 09.09.2021 г. то е настанено първоначално в ЦНСТДМУ „СС.“, а по-късно – в ЦНСТДМУ ул.А.К., гр. С. ул. „Б.Ш“ № Твърди, че детето е на държавна издръжка и че ищецът не следва да изплаща издръжка за периода от настаняването – 09.09.2021 г., насетне. Моли да бъде уважен предявеният иск. Претендират се разносните по делото.

В отговора на исковата молба ответникът признава, че детето е настанено в специализирана институция от септември 2021 г. Законният представител на ответника твърди, че с молба до ЧСИ Г.К. от 26.01.2022 г. изрично е поискал от съдебния изпълнител да не събира от ищеца суми за издръжка на детето Б. след септември 2021 г., с която молба ЧСИ се съобразил. Признава недължимост на издръжката за периода след 01.10.2021 г. при условие, че направеното признание не е в противоречие със законните разпоредби. Евентуално оспорва исковата претенция като недопустима и неоснователна поради липса на правен интерес, в случай че съдът приеме, че бащата не

е титуляр на правото на издръжка и не може да се разпорежда с него. Моли съдът да присъди разноски съобразно правилото на чл. 78, ал. 2 ГПК. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното:

Представено и прието като доказателство е експертно решение №---/13.08.2029 г. на ТЕЛК при П-МБАЛ, от което се установява, че на детето Б. Б. П. е призната 100 % вид и степен на увреждане с чужда помощ за срок от години и е поставена диагноза – хиперактивно разстройство, съчетано с умствено изоставане и стереотипни движения.

Видно от представеното и прието като доказателство по делото решение № .../04.02.2021 г., постановено по гр. дело 53980/2019 г. на СРС, на основание чл. 127, ал. 2 СК, упражняването на родителските права по отношение на децата Б. Б. П. с ЕГН ***** и Д. Б.а П.а, ЕГН ***** са предоставени на техния баща Б. Т. П. ЕГН *. Определено е местоживее на децата при баща им и е осъдена майката А. Г. М. ЕГН ***** да заплаща на основание чл. 143, ал. 2 СК във връзка с чл. 59, ал.2 СК на малолетното си дете Б. Б. П. с ЕГН ***** чрез неговия баща и законен представител Б. Т. П. месечна издръжка в размер на 200.00 (двеста) лева, считано от влизане в сила на решението, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжката и на малолетното си дете Д. Б.а П.а, ЕГН ***** чрез неговия баща и законен представител Б. Т. П. месечна издръжка в размер на 170.00 (сто и седемдесет) лева, считано от влизане в сила на решението, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжката.

С доклада по делото, неоспорен от страните сапризнати за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че детето Б. Б. П. е настанено в специализирана институция ЦНСТДМУ А.К от септември 2021 г. Това се установява и от приложените по делото писмени доказателства (л. 9- 14 по делото). Със заповед № ЗД/Д-С-СЛ-017/29.09.2021 г. детето Б. Б. П. е временно настанено в Център за настаняване от семеен тип за деца и/или младежи с увреждания „А.К“ – гр. София до настъпване на законово основание за промяна на предприетата мярка и/или до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДт.

Видно от приложения по делото заверен препис от № по описа на ЧСИ Г.К., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие Софийски градски съд е, че същото е образувано по молба на Б. Б. П., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Т. П. срещу ищеца, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 16.09.2021 г. по гр. дело 53980/2019 г. на СРС, по силата на който ищцата е осъдена да заплаща на малолетното си дете Б. Б. П. чрез неговия баща и законен представител Б. Т. П. месечна издръжка в размер на 200.00 (двеста) лева, считано от 06.06.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжката. На 12.11.2021 г. са наложени запори върху вземанията на ищцата по открити банкови сметки в редица банки. С разпореждане от 28.03.2021 г. е наложена възбрана върху имот, собственост на длъжника А. М..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 1 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението. Според ал. 2 на чл. 439 ГПК искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Анализът на разпоредбата сочи, че с иска по чл. 439 ГПК може да се оспори съществуването на изпълняемото право, т. е., да се оспори вземането на взыскателя по материалното правоотношение, но не е допустимо чрез иска по чл. 439 ГПК длъжникът да оспорва дължимостта на сума за разноски, направени от взыскателя в изпълнителното производство.

По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с

него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. В настоящия случай, искът е предявен от длъжника срещу вискателя по изпълнително производство, образувано въз основа на влязло в сила решение за издръжка, като възраженията му се свеждат до това, че лицето чрез което се претендира издръжката не е лицето, което осъществява непосредствените грижи за детето, тъй като същото е настанено в специализирана институция. Твърди се, че детето е на държавна издръжка и че ищецът не следва да изплаща издръжка за периода от настаняването – 29.09.2021 г., насетне.

При липсата на спор между страните и от представените писмени доказателства по делото се е установява, че съгласно влязло в сила решение на СРС по гр. д. 53980/2019 г. ищецът е длъжен да заплаща на малолетното си дете Б. месечна издръжка в размер на 200,00 лев. Въз основа на така постановеното решение е издаден изпълнителен лист. Същият е послужил като основание за образуване на изпълнително дело № по описа на ЧСИ Г.К., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие Софийски градски съд, по което се цели принудително събиране на присъдената сума.

Спорът по делото е концентриран върху това налице ли са нови факти, настъпили след влизане в сила на съдебното решение, от които да може да се направи извод за недължимост на издръжката, в частност е ли такъв факт настаняването на детето в специализирана институция.

Безспорно, настаняването на детето в специализирана институция е нов факт по смисъла на чл. 439, ал. 2 от ГПК. Видно е, че решението по силата на което бащата ще упражнява родителските права, детето ще живее при него, а майката ще заплаща чрез него дължимата на детето издръжка е постановено на 04.02.2021 г. (което по необходимост обуславя извод, че съдебното дирене е приключило най-късно на тази дата), т. е. предхожда по време заповед № ЗД/Д-С-СЛ-017/29.09.2021 г., с която детето Б. Б. П. е временно настанено в Център за настаняване от семеен тип за деца и/или младежи с увреждания „А.К“ – гр. София до настъпване на законово основание за промяна на предприетата мярка и/или до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДг.

Изложеното обстоятелство обаче, макар да е ново, не представлява според настоящия съдебен състав такова, от което може да се направи извод за недължимост на издръжката. Такива обстоятелствата биха могли да бъдат фактът на изплащането ѝ или настъпването на законна причина за изменението или прекратяването ѝ. От представените по делото доказателства не може и не се твърди същата да е била платена, а с настаняването на детето в специализирана институция не отпада задължението за изплащането ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. *Ал. 3 на същия член изрично посочва, че родителите дължат издръжка и когато детето е настанено извън семейството.* Вярно е, че издръжката следва да се заплаща чрез лицата при които е настанено детето, респ. чрез лицата упражняващи на основание чл. 137, ал. 3 от СК заместваща грижа. Начинът по-който се изплаща издръжката дали чрез другия родител или чрез трето лице – не се отразява на извода за нейната дължимост, тъй като същата се изплаща в полза на детето – не на другия родител, нито на осъществяващия заместваща грижа.

Несъстоятелен би бил доводът, че ако е изпълнила задължението си чрез бащата на детето е изложена на риска, от него издръжката да бъде претендирана повторно. По силата на решението, тя е платила добре и ще може да противопостави извършеното плащане при евентуално претенция от страна на директора на ЦНСТ, който от своя страна ще може да претендира пълния размер на дължимата от родителите издръжка от бащата. По същия начин, ищецът би могъл, с оглед новонастъпилото обстоятелство (настаняването на детето) да заплаща издръжка чрез лицето, което упражнява заместваща грижа и да противопостави извършеното плащане на евентуална претенция

предявена от лицето чрез бащата.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от Семейния кодекс родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, тоест, задължението за издръжка е безусловно до навършване на пълнолетие на децата, независимо от фактите и обстоятелства, които биха могли да настъпят по отношение да получаващия издръжката, освен в хипотеза когато последният е неблагодарен-провинил се тежко срещу онзи, който дължи издръжката, срещу негов съпруг, низходящ или възходящ /чл. 151, ал. 1 от СК/ и то в хипотеза само за след навършване на 16 г. възраст. Родителят е длъжен за заплаща издръжката на детето си дори и да е лишен от родителски права /чл. 151, ал. 3 от СК/, включително и в хипотеза когато детето е настанено извън семейството /чл. 143, ал. 3 от СК/.

Законодателят защитава детето преценявайки, че в негов най-висш интерес е да има право и да получи безусловно полагащата му се издръжка най-малко до навършване на пълнолетие, дължима от родителите му, в частност от бащата, защото въпреки фактическото обвързване, детето продължава да бъде физически, емоционално и психически неукрепнало и явно на тази си възраст продължава да бъде незряло, неработоспособно и да не може да се издържа от имуществото си, което предполага безусловно задължение на родителите да го издържат. Затова и правото на издръжка е гарантирано на детето до навършване на пълнолетие и за този период детето има право да претендира издръжка, включително и да иска да ѝ бъде заплащана след като ѝ е присъдена по съответния процесуален ред, а от своя страна бащата дължи тази издръжка и няма основание да бъде освободен от това си задължение, респективно да иска да се приеме, че не я дължи поради факта на настъпило настаняване на детето в специализирана институция.

В случая, изложените в исковата молба факти и обстоятелства не могат да се доведат на извод, че в резултат на тяхното настъпване е отпаднала необходимостта от заплащане на издръжка в полза на ответника до момента на навършване на пълнолетие.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответника има право да получи направените по делото разноски. Видно е от представения договор за правна защита и съдействие (на л. 30 от делото), такива са били направени в размер на 500,00 лева – изплатено в брой адвокатско възнаграждение. С оглед изводът на съда за неоснователност на предявения иск, същите следва да бъдат присъдени в цялост.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **А. Г. М.**, ЕГН *****, с адрес: гр. НѐИ., ул. „И.д“ ... бл. вх.ет,ап срещу **Б. Б. П.**, ЕГН *****, действащ чрез своя баща и законен представител **Б. Т. П.**, ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С. ул. „Ц.А.“ 8, ет, ап отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за недължимост на сумата от общо **3200 лева**, (месечна издръжка от по 200 лева месечно за периода 09.09.2021 г. до 05.01.2023 г.), ведно със законна лихва върху всяка просрочена вноска до настъпване на законно основание за изменение или прекратяване на издръжка, за събирането на която е образувано изпълнително дело № на ЧСИ Г.К. рег. №, район на действие СГС

ОСЪЖДА **А. Г. М.**, ЕГН *****, с адрес: гр. НѐИ., ул. „И.д“ ... бл. вх.ет,ап да заплати на **Б. Б. П.**, ЕГН *****, действащ чрез своя баща и законен представител **Б. Т. П.**, ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С. ул. „Ц.А.“ 8, ет, ап на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от **500,00 лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____